

Откривење Исуса Христа — број три

Откривање пророчких темеља: проучавање Откривења и пута истине

Jeff Pippenger

2023-08-21

„Тако се, док се претражује поље и копа за драгоценим драгуљима истине, распознају скривена блага. Неочекивано налазимо драгоцену руду коју треба прикупити и чувати као благо. И потрагу треба наставити. До сада је веома много пронађеног блага лежало близу површине и лако се могло прибавити. Када се потрага правилно води, улаже се сваки напор да се сачува чисто разумевање и чисто срце. Када се ум држи отвореним и непрестано истражује поље откривења, наћи ћемо богата налазишта истине.“

„Старе истине биће откривене у новим видовима, и појавиће се истине које су биле превиђене у трагању. Моћне истине биле су сахрањене под софистиком заблуде, али ће их наћи онај који марљиво истражује. Када пронађе и отвори ризницу драгоцених бисера истине, то није никаква крађа; јер сви који цене те бисере могу их поседовати, и тада и они имају ризницу коју могу отворати другима. Онај који саопштава не лишава себе блага; јер, док га испитује да би га изнео на такав начин да привуче друге, он налази нова блага....“

„Они који стоје пред народом као учитељи истине треба да се суочавају са великим темама. Не треба да драгоцено време троше говорећи о безначајним предметима. Нека проучавају Реч и нека проповедају Реч. Нека Реч буде у њиховим рукама као оштар мач с обе оштрице. Нека она сведочи о истинама из прошлости и показује шта ће бити у будућности.

„Увећана светлост обасјаће све велике истине пророштва, и оне ће се видети у свежини и блиставости, јер ће сјајни зраци Сунца Правде осветлити целину.“ Manuscript Releases, том 1, 37–40.

Верујем да сам у претходним чланцима сада поставио довољно пророчких представа да бисмо, док будемо настављали кроз књигу Откривења, имали добру полазну тачку. Ако ове чланке читате на интернету, надам се да разумете да су они поређани хронолошки, по датуму. Разумем да међу онима који прате ове чланке има и таквих који су упознати са већином онога што износим, и њима упућујем своје извињење због свих понављања. Настојао сам да пружим довољно библијске потпоре истинама којима се бавимо, како би неко ко је нов у начелима која Future for America примењује могао да разуме и остане укључен, иако му можда недостаје извесна упућеност у ове појмове коју многи од нас већ имају.

Постоје неке веома моћне истине, које до недавно никада нисам био препознао, а које су отворене у књизи Откривења. Могао бих једноставно да те истине изнесем у јавност, а да претходно не настојим да изградим основу пророчке потпоре пре него што их саопштим,

али су те истине толико нове и толико озбиљне да нисам био вољан да их изнесем без извесног темеља на који би се те истине могле положити, за које верујем да су представљене као скидање печата са Откривења које се збива непосредно пре него што се време милости затвори.

И рече ми: Не запечаћуј речи пророштва ове књиге; јер је време близу. Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет. Откривење 22:10, 11.

Исус је изнео једно начело у вези с поучавањем истине, за које верујем да се овде примењује. То начело је постављено у оквиру препознавања дела Светога Духа.

И када Он дође, покараће свет за грех, и за правду, и за суд: за грех, јер не верују у мене; за правду, јер идем Оцу своме, и више ме нећете видети; за суд, јер је кнез овога света осуђен. Још вам много имам казати, али сада не можете носити. А када дође Он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину; јер неће говорити сам од себе, него ће говорити што год чује, и јавиће вам што ће бити. Он ће ме прославити, јер ће узети од мојега и јавити вам. Јован 16:8–16.

Када је Христос изјавио: „Имам вам још много казати, али сада не можете носити“, то потврђује моје уверење да се сада има много тога саопштити, али да најпре треба поставити логичку премису на којој ће се те истине изградити. Имајући то у виду, претходни стихови поистовећују поруке тројице анђела са Светим Духом који кара „свет за грех, и за правду, и за суд“. Те три поруке јесу последња порука опомене, стога је овај одломак, који одређује дело Светога Духа, важно сведочанство, јер наглашава да се порука разуме постепено и да је разумеју само они који поседују уље Светога Духа. Јован у књизи Откривења представља управо ту истину када показује да је он адвентиста седмог дана који светкује суботу на крају света.

Бех у Духу у дан Господњи, и зачух иза себе глас велики, као трубу. Откривење 1:10.

Адвентисти седмога дана на крају света, који ће разумети отпечаћену поруку у Откривењу, учиниће то зато што су „у Духу“. У контексту приче за коју нам је речено да „приказује искуство адвентистичког народа“, Јован је мудра девица, јер има уље Духа. Он представља мудре девице на крају света, које чују велики глас „иза“ себе. „Глас иза“ њега јесте Алфа и Омега, како је назначено у самом следећем стиху, а тај глас му налаже да се врати старим стазама и ходи њима.

Овако говори Господ: Станите на путевима и погледајте, и распитајте се за старе стазе, који је добар пут, па ходите њиме, и наћи ћете покој душама својим. Али они рекоше: Нећемо ходити њиме. Јеремија 6:16.

„Починак“ на који Јеремија указује јесте изливање Светога Духа током позног дажда. У следећем стиху Јеремија пружа другу илустрацију лудих девојака које одбијају да се врате темељима адвентизма (старим стазама) и да ходе њима.

И поставих над вама стражаре, говорећи: Слушајте звук трубе. Али они рекоше: Нећемо да слушамо. Јеремија 6:17.

Када Јован чује глас иза себе који га усмерава на старе стазе, односно на темеље адвентизма, глас који чује јесте као труба. Тај глас се преноси посредством „стражара“ које је Бог поставио над адвентизмом. Отац Милер био је стражар који је затрубио трубу опомене на почетку адвентизма, током објављивања поруке првог анђела која је најављивала отварање суда. Али Јован нарочито представља оне који објављују поруку трећег анђела, најављујући завршетак суда. Он представља оне који се враћају темељима које је Бог подигао кроз Милерово дело.

Током година смо више пута показивали, (а то се може наћи у Авакумовим Таблицама), да је порука првог анђела „бојте се Бога“ намењена да осведочи о греху, да је порука другог анђела место где се праведност пројављује, а да трећа поистовећује суд. То су три корака трију анђела, а уједно и три корака дела Светога Духа. Та три корака су такође представљена трима јеврејским словима која сачињавају јеврејску реч која се преводи као „истина“. У одломку из Јована шеснаесте главе, Исус говори о делу Светога Духа у вођењу Божјег народа у „сву истину“, док им уједно показује и „оно што ће доћи“. Ипак, Исус каже да има „још много тога да вам каже, али сада то не можете носити.“

Надам се да сте разумели нешто од значаја јеврејске речи која је преведена као „истина“. Јер смо тек почели да примењујемо тај симбол у нашем проучавању. У прва три стиха првог поглавља Откривења препознат је процес комуникације између Бога и човека. Он је препознат чак и пре него што Откривење укаже на тројаку природу Божанства. Он налази другу потврду у последњим стиховима Откривења и, чинећи то, на темељу примене начела „ред по ред“, доноси више светлости.

Затим, када додамо Постање 1:1–2:3, налазимо трећег сведока и још једну пророчку линију коју полажемо на претходне две линије на почетку и на крају Откривења.

Затим додајемо последње обећање у Старом завету које поистовећује Илију који треба да дође, и имамо четири пророчке линије.

Затим додајемо прво поглавље Новог завета, и имамо пет линија које треба саставити како бисмо добили коначну поруку која се налази у Библији, када се начело Алфе и Омеге примени на све те линије. Ако бисмо довршили тих пет линија које смо већ препознали, примењујући то начело доследно на свих тих пет линија, онда би требало да очекујемо да крај Јеванђеља по Матеју и крај Јеванђеља по Јовану сведоче о истој информацији као и свих пет пророчких линија „првог и последњег“ које разматрамо.

Порука која се отпечаћује утемељена је у књизи Откривења, те је стога она референтна тачка за остале линије, у сагласности са тим што нас сестра Вајт обавештава да се „све књиге Библије састају и завршавају у Откривењу“. Порука прва три стиха књиге Откривења препознаје поступак који Бог користи да пренесе Своју реч Јовану како би је записао и послао црквама. Прва књига Новог завета, као што је већ запажено, излаже родослов Исуса

Христа и она почиње једном врло поучном тачком.

Књига родословља Исуса Христа, Сина Давидовог, Сина Авраамовог. Матеј 1:1.

Исус је окончао Своје непосредно општење са ситничавим Јеврејима тако што их је ућуткао темом о „сину Давидовом“, темом која је Јеврејима могла бити разумљива само да су разумели библијско начело почетка и свршетка. Они га нису разумели, а не разуме га ни већина адвентиста. Свако ко жели да расправља против начела да се историја понавља, показује да не разуме да древни Израилљ представља праслику савременог Израилља, а њихова неспремност да поверују у то начело истоветна је неспремности на крају древног Израилља да разуме то исто начело. Исус је представио то начело у Својој последњој загонетки упућеној Јеврејима, усмеравајући их на загонетку како је Господ Давидов могао уједно бити и син Давидов?

Прво поглавље Јовановог јеванђеља утврђује да у почетку беше Реч, и Реч беше у Бога, и Реч беше Бог, и Реч је створила све. То се, наравно, слаже са другим редовима на које се позивамо. А ако затим размотримо последње речи у Јовановом јеванђељу, видимо Петра како, пошто је чуо Исуса да описује како ће умрети, пита Исуса шта ће се догодити апостолу Јовану.

Петар, видевши га, рече Исусу: Господе, а шта ће овај чинити? Исус му рече: Ако хоћу да он остане док ја не дођем, шта је теби до тога? Ти хајде за мном. Тада се разгласи ова реч међу браћом да онај ученик неће умрети; али Исус му не рече да неће умрети, него: Ако хоћу да он остане док ја не дођем, шта је теби до тога? Ово је онај ученик који сведочи за ово и који написа ово; и знамо да је његово сведочанство истинито. А има и много другога што Исус учини, што кад би се редом пописало, ни у сами свет, мислим, не би могле стати написане књиге. Амин. Јован 21:21–25.

Петар је желео да зна како ће Јован умрети, или чак да ли ће Јован уопште умрети. Одговор се у одломку понавља двапут: најпре када га је Исус изрекао, а затим када га је Јован поновио: „Ако хоћу да он [Јован] остане док не дођем, шта је теби до тога?“ Јован је заиста поживео до Исусовог Другог доласка.

Ту „истину“ можете видети или чути само ако верујете у понављање историје, а такође и да се историја која треба да се понови, понавља на крају света. Крај света је место на коме се Јован налазио када је писао књигу Откривења. Последња књига у Јовановом јеванђељу слаже се са другим линијама почетка и свршетка, јер поставља Јована у историју догађаја који воде ка Другом доласку, где он, представљајући оне који објављују последњу вест упозорења, шаље ту поруку црквама.

„У дане раних хришћана, Христос је дошао по други пут. Његов први долазак био је у Витлејему, када је дошао као дете. Његов други долазак био је на острву Патмосу, када се у слави открио Јовану Богослову, који „паде к ногама Његовим као мртав“ када Га је видео. Али Христос га је укрепио да поднесе тај призор, а затим му је дао поруку да је запише црквама у Азији, чија су имена описна за одлике сваке цркве.

„Светлост коју је Христос открио Своме слуги пророку јесте за нас. У Његовом откривењу дате су поруке тројице анђела, као и опис анђела који је требало да сиђе с неба с великом силом, обасјавајући земљу својом славом. У њему се налазе упозорења против безакоња које ће постојати у последњим данима, и против жига звери. Ми не треба само да читамо и разумемо ову поруку, него да је објављујемо свету јасним и недвосмисленим гласом. Износећи ово што је било откривено Јовану, бићемо у стању да покренемо народ.“ Manuscript Releases, volume 19, 41.

Завршетак Јовановог јеванђеља поистовећује процес саопштавања са оним из прва три стиха Откривења, смештајући Јована пророчки у историју Другог доласка. Тако се Исусов први „други долазак“ (Патмос) користи да би се приказао Његов последњи „други долазак“. То се савршено повезује са осталим линијама које разматрамо, јер представља Јована на крају света, на Патмосу, где прима Откривење Исуса Христа. А шта је са завршетком Јеванђеља по Матеју?

Тада једанаест ученика отидоше у Галилеју, на гору где им беше одредио Исус. И кад га видеше, поклонили се му; а неки посумњаше. И приступивши Исус, рече им говорећи: Даде ми се свака власт на небу и на земљи. Идите, дакле, и научите све народе, крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа; учећи их да држе све што сам вам заповедио; и ево, ја сам с вама у све дане до свршетка света. Амин. Матеј 28:16–20.

U ovom odlomku sva vlast daje se Isusu, a to bi, naravno, bila Njegova stvaralačka sila. A zatim On daje zapovest da se krštava u ime Oca, Sina, a takođe i Svetoga Duha koji se dizao nad vodom u 1. Mojsijevoj 1, i sedam duhova koji su pred prestolom Božjim. Ovaj odlomak pokazuje da hrišćani treba da priznaju tri ličnosti nebeskog trojstva kao tri zasebna bića. Završetak Mateja dodaje se tim redovima kao što to čini i ostalih šest.

„Христос је учинио крштење знаком уласка у Своје духовно царство. Он је то поставио као изричит услов с којим се сви морају усагласити који желе да буду признати као они што су под влашћу Оца, Сина и Светога Духа. Пре него што човек може наћи дом у цркви, пре него што пређе праг Божјег духовног царства, треба да прими утисак божанског имена: ‘Господ правда наша.’ Јеремија 23:6.

„Крштење је најсвечаније одрицање од света. Они који се крсте у тројно име Оца, Сина и Светога Духа, већ на самом уласку у свој хришћански живот јавно изјављују да су оставили службу Сотони и да су постали чланови царске породице, деца небеског Цара. Они су послушали заповест: ‘Изађите између њих и одвојте се, ... и не дохватите се нечистога.’ А на њима се испуњава обећање: ‘И ја ћу вас примити, и бићу вам Отац, и ви ћете бити Моји синови и кћери, говори Господ Сведржитељ.’ 2. Коринћанима 6:17, 18.

„Када се хришћани подвргну свечаном обреду крштења, Он бележи завет који дају да ће Му бити верни. Тај завет је њихова заклетва верности. Они се крштавају у име Оца и Сина и Светога Духа. Тако се сједињују са три велике силе неба. Обавезују се да се одрекну света и да држе законе царства Божјег. Од тада треба да ходе у новини живота. Више не треба да следе предања људска. Више не треба да се служе непоштеним методама. Треба да се поковавају уредбама небеског царства. Треба да траже част Божју.

Ако остану верни своме завету, биће им даровани благодат и сила које ће их оспособити да испуне сваку правду. ‘А свима који Га примише даде власт да буду синови Божији, онима који верују у име Његово.’“ Evangelism, 307.

Исус у Својој Речи почетком приказује крај, јер Он је Реч, и Он је Алфа и Омега.

Сабирање ових седам линија изграђује веома детаљну слику процеса комуникације између Бога и човека, при чему су многе друге пресудне и важне истине изложене и утврђене од стране других сведока, „линија“. Седам „линија“ пророштва које представљају Алфу и Омегу. Али шта је са књигом Малахијом?

Књига пророка Малахије представља оштар укор против неверних свештеника у адвентизму. Она отпочиње указивањем на две класе богомољаца у адвентизму на крају света.

Бреме речи Господње Израилу преко Малахије. „Љубио сам вас“, вели Господ. А ви говорите: „У чему си нас љубио?“ Није ли Исав био брат Јаковљев? говори Господ; ипак Јакова љубих. Малахија 1:1, 2.

Малахија нас даље обавештава да су две класе богослужитеља на крају света две класе свештеника.

А сада, о свештеници, ова је заповест за вас. Ако нећете слушати, и ако нећете узети к срцу да дате славу моме имену, говори Господ над војскама, пустићу проклетство на вас, и проклећу ваше благослове; да, већ сам их проклео, јер не узимате то к срцу. Малахија 2:1, 2.

Почетак Малахије представља, у типолошком смислу, лаодикијску и филаделфијску поруку са две класе свештеника. Свештеницима је заповеђено да „чују“. Јован представља свештенике који заиста чују, а свештеник представља Божији заветни изабрани народ. Они су већ под проклетством и поново ће бити проклети ако не „чују“ и ако то „не узму“ или „неће узети“ „к срцу“.

И ви се, као живо камење, зиђате у духовни дом, свештенство свето, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа. Зато и стоји у Писму: Ево, полажем на Сиону камен крајеугаони, изабрани, драгоцен; и ко верује у њега неће се постидети. Вама, дакле, који верујете, он је драгоцен; а онима који су непокорни: камен који зидари одбацише, тај постаде глава од угла, И камен спотицања и стена саблазни, онима који се спотичу о реч, будући непокорни; на шта су и одређени. А ви сте род изабрани, царско свештенство, народ свети, народ задобијен, да објавите врлине Онога који вас дозвољава из таме у своју чудесну светлост; Ви, који некада не бисте народ, а сада сте народ Божији; који не бисте помиловани, а сада сте помиловани. 1 Петрова 2:5–10.

Свештеници су Божији изабрани народ који се испитује „угаоним каменом“ у темељу храма. Угаони камен јесте оно према чему се усклађују сви остали каменови темеља, а такође је и камен који носи тежину читавог храма. Милеров угаони камен било је „седам времена“ из Левитске двадесет и шест. Угаони камен, или камен који одбацише зидари, истинита је

прича о грађењу храма, која је врло одређено описана у списима Духа пророштва. Једна појединост у вези са првим каменом који је био одбачен јесте да је, након што је био одбачен, био одложен у страну, и од тог тренутка зидари храма су се редовно спотицали о угаони камен, који је био остављен по страни унутар њиховог радног простора. Он је био камен спотицања.

У Малахији Бог обавештава зле свештенике, такође познате као неразумне лаодикијске девице, да ће их и да их је већ „проклео“. Он их проклиње зато што неће да „чују“ и „положе“ на своја срца Илијину поруку. Илијина порука обраћа срца отаца ка деци и срца деце ка оцима. Обраћање њихових срца представља слушање Илијине поруке о оцима и деци, што је начело првог и последњег. Није довољно чути поруку о првом и последњем; она мора бити положена на срце. Прихватити Илијину поруку значи положити је на своје срце. Ако свештеник неће да чује то начело, биће проклет.

Навукли су проклетство на себе када су 1863. године започели процес одбацивања управо прве темељне истине коју је Милер открио, и до самога данашњег дана нису чинили ништа друго до настављали то одбацивање. Али иако је прогресивно проклетство започело 1863. године (јер су већ проклети), проклетство које је исказано у будућем времену наступа када буду избљувани из уста Господњих приликом недељног закона. Почетак Малахије осликава крај, јер крај представља последње упозорење упућено мудрим и лудим свештеницима. Мудри и луди у Малахији представљени су као Исав и Јаков. Старији брат представља завет кроз првородство као прворођени, насупрот млађем брату. Старији је први, а млађи последњи.

У Малахије су и Исав и Јаков лаодикијски адвентисти, али је овај потоњи најзад чуо „глас“ Господњи, покајао се и име му је било промењено у Израил. Старији, првенац, није чуо. Јаков је чуо глас Господњи оне ноћи када је сањао и видео анђеле како узлазе и силазе по лествици, која представља Христа. Јаков представља лаодикијске адвентисте на крају света који се обраћају из Лаодикије у Филадельфију када доживе прва три стиха прве главе Откривења, као што је приказано Јованом и Јаковљевим сном о лествици по којој анђели узлазе и силазе. То искуство означава почетак Јаковљевог обраћења у Израиља, Филадельфијца. Завршетак приче о Јаковљевом обраћењу јесте када се бори са Христом код Фануила. Тако прича о Јаковљевом првородству почиње у прва три стиха прве главе Откривења, када се одвија скидање печата са последње опомене, и завршава се у време седам последњих зала, током времена невоље.

Сва четири скупа почетака и завршетака, „заповест на заповест“, сведоче о поруци Откривења Исуса Христа. Питање је хоће ли безумни свештеници чути или не чути.

Благо ономе који чита, и онима који слушају речи овога пророштва и држе оно што је у њему написано; јер је време близу. Откривење 1:3.

Мудри свештеници који чују шта Дух говори црквама, чују Илијину поруку. Милер је био Илија, и неки су чули, али други су одбили.

„Хиљаде су биле наведене да прихвате истину коју је проповедао Вилијам Милер, а слуге Божје биле су подигнуте у духу и сили Илијиној да објаве поруку. Попут Јована, претече Исусове, они који су проповедали ову свечану поруку осећали су се принуђенима да положи секиру на корен дрвету и позову људе да донесу род достојан покајања. Њихово сведочанство било је срачунато да пробуди и снажно утиче на цркве и да покаже њихов прави карактер. И када је одјекнуло свечано упозорење да беже од гнева који долази, многи који су били сједињени с црквама примили су исцељујућу поруку; увидели су своја отпадништва и, са горким сузама покајања и дубоким душевним болом, понизили су се пред Богом. И када је Дух Божји починуо на њима, помогли су да се разлеже поклич: ‘Бојте се Бога и подајте Му славу, јер дође час суда Његова.’“ Early Writings, 233.

Милер је био прасликован и Илијом и Јованом Крститељем, јер је Јован Крститељ припремио пут за Христов први долазак, а Милер је припремио пут да Христос уђе у Светињу над светињама небеске светиње 22. октобра 1844. године. Малахија непосредно поистовећује дело Јована и Милера.

Ево, ја ћу послати гласника свога, и он ће приправити пут преда мном; и Господ, којег ви тражите, изненада ће доћи у храм свој, и Анђео завета, којег желите; ево, доћи ће, вели Господ над војскама. Али ко ће поднети дан његова доласка? и ко ће опстати кад се он јави? јер је он као огањ топионичарски и као луг перачки. И сешће као онај који топи и чисти сребро; и очистиће синове Левијеве и претопиће их као злато и сребро, да би приносили Господу принос у правди. Тада ће принос Јудин и Јерусалимов бити мио Господу као у старе дане и као пређашњих година. И доћи ћу к вама на суд, и бићу брз сведок против врачака и против прељубника и против оних који се лажно заклињу, и против оних који закидају најамника у његовој плати, удовицу и сироче, и који странцу изврћу право, и не боје ме се, вели Господ над војскама. Јер ја сам Господ, не мењам се; зато ви, синови Јаковљеви, нисте истребљени. Малахија 3:1–6.

Као „стражар“ за своју историју, Милерово дело представљало је подизање темеља храма. Његово дело на почетку мора осликати дело које представља довршење храма. То завршно дело захтева другог стражара да затруби јасним звуком. Милер и порука првог анђела објавили су отпочињање суда, а стражар кога Милер праобразно представља на крају адвентизма објавиће завршетак суда.

У Малахији Господ обећава да ће извршити суд „на врачаре, и на прељубочинце, и на кривоклетнике, и на оне који ускраћују најамника у његовој плати, удовицу и сироче, и који странца одвраћају од његовог права, и не боје се мене.” Они који се овде означавају јесу они који се „не боје” „Господа над војскама.” Вилијам Милер је весник првог анђела који позива људе да се „боје Бога.” Одбацити темеље значи одбацити страх Божји.

Јер, гле, иде дан који гори као пећ; и сви охоли, да, и сви који чине безакоње, биће као стрњика; и дан који долази спалиће их, вели Господ над војскама, те им неће оставити ни корена ни гране. А вама који се бојите имена мојега огрануће Сунце правде са исцељењем на крилима својим; и излазићете и напредоваћете као тела из обора. И

газићете безбожнике; јер ће они бити пепео под табанима ногу ваших у дан кад ово учиним, вели Господ над војскама. Памтите закон Мојсија, слуге мојега, који му заповедих на Хориву за сав Израиљ, са уредбама и судовима. Гле, ја ћу вам послати Илију пророка пре него што дође велики и страшни дан Господњи; и он ће обратити срце отаца к деци, и срце деце к оцима њиховим, да не дођем и ударим земљу проклетством. Малахија 4:1–6.

- Почетак Библије (Постање) и крај Библије (Откривење).
- Почетак Старог завета (Постање) и крај Старог завета (Малахија).
- Почетак Новог завета (Матеј) и крај Новог завета (поново Откривење).
- Почетак Јовановог сведочанства (Јеванђеље по Јовану) и крај Јовановог сведочанства (поново Откривење).
- Почетак Малахије и крај Малахије.
- Почетак Јеванђеља по Матеју и крај Јеванђеља по Матеју.
- Почетак Јовановог јеванђеља и крај Јовановог јеванђеља.
- Почетак четири јеванђеља и крај четири јеванђеља.

Када уклонимо пророчке почетке или завршетке на које се упућује више него једном, то је једнако осам пророчких линија које треба сјединити и поставити на прва три стиха Откривења. А шта је са крајем Постања?

Педесета глава Постања завршава се Јосифовом смрћу.

Тако умре Јосиф, стар стотину и десет година; и балзамоваше га, и положише га у ковчег у Египту. 1. Мојсијева 50:26.

Четрдесет осмо поглавље указује на Јаковљеву смрт. То што се Јаковљева смрт најпре појављује у четрдесет осмом поглављу, водећи ка Јосифовој смрти у завршним стиховима педесетог поглавља, ставља печат Алфе и Омеге на последња три поглавља Постања као завршетак књиге Постања.

Те две смрти употребљене су као симболи почетка и свршетка Израиљевог ропства у Египту. На почетку се Јаковљево тело односи натраг да буде сахрањено код отаца својих, а када Мојсије излази из Египта, он носи Јосифово тело да буде сахрањено на погребном месту отаца његових.

И Мојсије узне са собом кости Јосифове; јер је он свечано заклео синове Израиљеве, говорећи: Бог ће вас заиста походити, и ви ћете одавде понети моје кости са собом. Излазак 13:19.

Завршетак Постања чине последња три поглавља. У четрдесет осмом поглављу Јаков (Израиљ) изриче благослове над својих дванаест синова, који су непосредно означени као пророштва о ономе што ће се догодити тим дванаест племенима у „последњим данима“ истражног суда.

И Јаков дозва своје синове и рече: Скупите се, да вам кажем шта ће вас снаћи у последње дане. Скупите се и чујте, синови Јаковљеви; и послушајте Израиља, оца својега. 1. Мојсијева 49:1, 2.

У „последњим данима“ истражног суда Господ обећава да ће сабрати својих дванаест синова, који су у књизи Откривења представљени као сто четрдесет и четири хиљаде. То су они које Јован представља у књизи Откривења. Они се сабирају позивом од Јакова, позивом из историје њиховог почетка, за који им је речено да га „чују“ и да га „послушају“. У последњим данима, они који су праслици Јаковљевим синовима „чују“ поруку и „послушају“ је, или, како Јован каже, „држе“ оно што је у њој написано. То је позив од оца деци; то је Илијина порука. Они који су позвани називају се „синовима Јаковљевим“, а такође треба да „послушају Израиља“, свога оца.

Исав и Јаков у Малахији представљају мудре и луде девице. Позив долази од њиховог оца Јакова и њиховог оца Израиља, указујући на то да, када се упути последњи позив, свако је лаодикијски адвентиста и избор се ставља у њихове сопствене руке: да ли ће бити син Јакова, варалице, или Израиља, победника. Оно што им омогућава да начине избор јесте стваралачка сила унутар поруке. Ако се порука чита, чује и држи, тада ће, кроз истоветну стваралачку силу која је све привела у постојање, бити преображени у сина Израиља. Одбити да се чује значи задржати искуство Јакова, варалице.

Poziv na okupljanje koji upućuje Jakov, a koji je ujedno i poziv na okupljanje poruke koja je otprećena u Otkrivenju, predstavlja važan simbol koji treba razumeti. „Sedam vremena” iz Levitske knjige dvadeset šeste glave uči da nema okupljanja ukoliko prethodno nije bilo rasejanja. Sto četrdeset i četiri hiljade jesu oni koji su bili rasejani pre upućivanja poziva. Ova istina se iznova prepoznaje u Bibliji.

Чујте реч Господњу, о народи, и објавите је по далекијим острвима, и реците: Онај који је расејао Израиља сабраће га и чуваће га као пастир своје стадо. Јеремија 31:10.

Завет који се обнавља са сто четрдесет и четири хиљаде укључује обећање да ће Бог уписати свој закон у наша срца. Али онима над којима Господ извршава ово стваралачко дело претходно су били расејани.

И опет ми дође реч Господња говорећи: Сине човечји, твоја браћа, и то твоја браћа, људи рода твојега, и сав дом Израиљев, сви они, јесу они за које становници Јерусалима говоре: Идите далеко од Господа; нама је ова земља дата у посед. Зато реци: Овако вели Господ Господ: Иако сам их удаљио међу незнабошце и иако сам их расејао по земљама, ипак ћу им бити као мало светилиште у земљама у које дођу. Зато реци: Овако вели Господ Господ: И сабраћу вас из народа, и скупићу вас из земаља по којима сте расејани, и даћу вам земљу Израиљеву. И доћи ће онамо, и уклониће из ње све гадости њене и све гнусобе њене. И даћу им једно срце, и нов дух метнућу у вас; и извадићу камено срце из тела њихова, и даћу им срце од меса. Језекиљ 11:14–19.

Потребно је рећи још више о сабирању сто четрдесет и четири хиљаде у односу на „расејање“, али најпре треба да сажмемо разматрање потписа Алфе и Омеге у ових девет

навода које разматрамо.

У последња три поглавља Постања представљене су две класе. Класа побуњеника и класа мудрих. Обе класе чују глас који говори: ово је пут, идите њиме; али једна класа одбија да послуша трубу и да ходи старим стазама. Класа побуњеника у Постању 48–50 представљена је тринаестим племеном.

На почетку древног Израиља било је тринаест племена, а на почетку савременог Израиља било је тринаест ученика. Онај ученик који је издвојен од остале дванаесторице ученика, (као што је Јефрем био издвојен од осталих племена) обојица су симболи побуне. Сестра Вајт непосредно назива Јуду лудом девицом.

„Било је и увек ће бити кукоља међу пшеницом, лудих девојака с мудрима, оних који немају уља у својим судовима са својим светилима. Био је један среброљубиви Јуда у цркви коју је Христос основао на земљи, и биће Јуда у цркви у сваком раздобљу њене историје.“ *Signs of the Times*, October 23, 1879.

Јуда Искаротски био је луда девица; био је кукољ, а ако је био луда девица, онда је био и Лаодикијац.

„Стање Цркве које је представљено лудим девојкама такође се описује као лаодикијско стање.“ *Review and Herald*, August 19, 1890.

Јосифова два сина обојица су примила благослов од Јакова у четрдесет осмој глави Постања, и од тог тренутка па надаље о њима се говори као о „половичним племенима“. Била она половична племена или не, ипак су била племена. Јуда Искаротски био је замењен Матијом како би се попунило дванаесто место које је раније држао Јуда Искаротски. Јуда је био ученик, и у том смислу — било је тринаест ученика на крају древног Израиља, као што је било и тринаест племена на његовом почетку.

Јосифов син Јефрем (тринаесто племе) постао је симбол побуне када се северних десет племена окупило у подршци Јеровоаму и поделило царство на десет северних племена и два јужна племена. Зашто Јефрема, сина Јосифовог, поистовећујем као симбол побуне, а не његовог брата Манасију? Побуна повезана са Јефремом почиње у четрдесет осмом поглављу, пре него што Јаков благосиља својих дванаест синова. У четрдесет осмом поглављу Јаков најпре благосиља Јосифова два сина. Пошто је Манасија био прворођенац, Јосиф очекује да први благослов његових синова треба да дође на Манасију, и Јосиф се буну против Јаковљевог избора Јефрема.

Почетак Јефрема као представника Божјих изабраника носи сведочанство о побуну, а крај Јефрема јесте расејање из Левитске двадесет шесте „седам времена“ од 723. године пре Христа па све до 1798. године. Године 723. пре Христа северних десет племена, царство Јефремово (такође познато као Израел), примило је смртну рану као царство библијског пророштва. Та смртна рана отпочела је временско пророштво које се окончало тиме што су папска власт и њено царство примили смртну рану 1798. године. Смртна рана папске власти 1798. године предсликава коначни пад Вавилона када ће цар севера „доћи к своме крају, а

неће бити никога да му помогне“ у Данилу једанаест, стих четрдесет пет. Побуна и пад Вавилона у последњим данима били су предсликани побуном и падом папске власти 1798. године, што је заузврат било предсликано побуном и падом царства Јефремовог (Израела) 723. године пре Христа, што је било предсликано Јосифовом побуном против пророчке надахнутости свога оца, како је то назначено на крају Постања.

Побуна коју Јефрем представља као симбол започела је побуном његовог оца (Јосифа) против свога оца (Јакова). Она на крају води ка побуни десет северних племена, што води ка „ресејању представљеном“ као „седам времена“ у Левитској двадесет шест. Период времена током којег је северно царство било расејано подељен је на два раздобља. Једно се завршава 538. године, а следеће раздобље 1798. године, и све то указује на поруку која је отпечаћена непосредно пре него што се у књизи Откривења оконча време милости. Та порука означава коначни пад Вавилона. На свакој прекретници пророчке историје Јефрема побуна је обележена. Као што је то и побуна тринаестог ученика, Јуде Искаротског. Ово су два од сведока који означавају број тринаест као симбол побуне. Али ниједна од ових светих истина не може бити препозната ако човек не стоји на темељима адвентизма, који су били изграђени на првој истини коју је Милер открио и на првој истини коју је адвентизам одбацио.

Завршетак Постања сагласан је са свим другим линијама које смо разматрали. Укратко:

У почетку је небеско тројство — Отац, Син и Свети Дух — било сведок стварања небеса и земље, које је извршио Син, који је уједно и Реч. Реч је постала канал општења од Оца ка човечанству, а Реч је и једини пут којим човечанство може општити са Оцем. Очеви поруку Син је предао анђелу Гаврилу, који је заменио Луцифера (носиоца светлости) након Луциферове побуне на небу. Гаврило прима светлост, односно поруку, и предаје је пророку, који је свето створено биће одређено да преноси поруку од Оца палог створеној породици. Порука дата пророку бива записана, а затим пренета човечанству. На сваком кораку у процесу преношења поруке, порука је света, и из тог разлога пророци, који су пала људска бића, треба да буду свети. У тренутку када света порука буде предата у руке палог човечанства, човечанство има могућност да светом поруком рукује неосвећеним рукама. Стога светлост свете поруке производи и светлост и таму. Када поруку приме они који припадају породици палог човека, она у себи садржи истоветну стваралачку силу која је створила све, а то је сила која оправдава то биће. Почетак процеса преношења поруке осликава његов завршетак. Стога, ако се порука чује, чита и држи, она поново ствара пало човечанство по облику Сина.

Благо ономе који чита, и онима који слушају речи овога пророштва, и држе оно што је у њему написано; јер је време близу. Откривење 1:3.

Јован приказује пало човечанство у „последњим данима“ истражног суда, које чује глас за собом и окреће се да прими поруку која води у прошлост. Они који приме и учине поруку не делом свога живота, него искључиво својим животом, ту и тада бивају оправдани. Бити оправдан значи бити учињен светим. Када они који читају и чују поруку послату од Оца

прихвате ту поруку и буду учињени светима, то бива посредством стваралачке силе у самој поруци. Та стваралачка сила извршава дело оправдавања људи, када људи верују као што је веровао Авраам. Порука их упућује да се окрену и слушају глас за собом, који води на старе стазе, које су темељне истине. Порука их води у сваку истину, и док ходе старим стазама, они ходе стазом оправданих.

А стаза праведничка је као светлост сјајна, која све више и више светли до савршенога дана. Пут је безбожнички као тама; не знају о шта се спотичу. Сине мој, пази на речи моје; приклони ухо своје казивањима мојим. Нека не одступају од очију твојих; чувај их усред срца свога. Јер су живот онима који их налазе, и здравље свему телу њихову. Сврх свега што се чува чувај срце своје, јер из њега излази живот. Уклони од себе покварена уста, и опаке усне удаљи од себе. Очи твоје нека гледају право, и трепавице твоје нека управо гледају пред тобом. Пази на стазу ногу својих, и сви путеви твоји нека буду утврђени. Не скрећи ни надесно ни налево: уклони ногу своју од зла. Приче 4:18–27.

Они који су оправдани поруком која је пренесена ходе стазом која представља светлост што све више расте, али та иста светлост чини да пут безбожника сразмерно постаје тамнији. Светлост се одваја од таме. Стваралачка сила која је у почетку заповедила да буде светлост производи исти учинак на човечанство на крају као што је светлост учинила у почетку. Класа која одбија да чује глас позади, и стога бира да ходи помраченом стазом, „спотиче се“ о Његову Реч, јер се спотичу о камен темељац, стари окушани камен. Глас је Алфа и Омега, и када оправдани чују те речи и приклоне своја срца тим речима, они чувају те речи усред својих срца, јер Алфа и Омега обраћа њихова срца к оцима, (прошлости) а срца отаца указују на крај.

Пут праведника јесте правота; ти, Најправеднији, одмераваш стазу праведника. Да, на путу судова твојих, Господе, тебе смо чекали; чежња душе наше јесте ка имену твоме и ка спомену на тебе. Душом својом желео сам те ноћу; да, духом својим у мени тражићу те рано; јер кад су судови твоји на земљи, становници света уче се праведности. Исаија 26:7–9.

Бог одмерава, или суди, онима који ходе путем праведника, и то чини у „последњим данима“ када су Његови судови на земљи. Праведници су они који су чекали Господа, у испуњењу времена оклевања у причи о десет девојака. Жеља оних који ходе путем све већег знања јесте све веће и веће разумевање Божјег имена, Његовог карактера. Они који су чекали свога Господа јесу они који објављују последњу вест опомене, јер су то они који објављују Поноћни поклич, који је, наравно, прва унутрашња порука осамнаестог поглавља Откривења, за којом следи друга, спољашња порука.

И после овога видех другог анђела где силази с неба, који имаше велику власт; и земља се осветли од славе његове. И повика силно јаким гласом говорећи: Паде, паде Вавилон велики, и постаде пребивалиште демона и уточиште свакога нечистог духа, и кавез сваке нечисте и мрске птице. Јер сви народи пили су од вина гнева блуда њезина, и цареви земаљски блудничеше с њом, и трговци земаљски обогатише се од изобиља раскоши њезине. И чух други глас с неба где говори: Изиђите из ње, народе мој, да не

будете заједничари у гресима њезиним, и да вас не задесе пошаст њезине. Откривење 18:1–4.

Када је анђео из Откривења осамнаесте главе сишао 11. септембра 2001. године, Црква адвентиста седмог дана одбила је свој последњи позив да се врати старим стазама. Тада је престала да буде рог истинског протестантизма у Сједињеним Државама. У том тренутку отпочео је процес испитивања за оне који су изабрали да прихвате поруку тога силног гласа и да је поједу, као што је то било предочено у Јовану када је анђео из Откривења десете главе сишао на почетку адвентизма, 11. августа 1840. године. Духовни народ који је узео плашт истинског протестантизма када је порука првог анђела била одбачена, затим је пошао стопама отпадничког протестантизма на почетку адвентизма.

Тада је истински протестантски рог дат онима који су прихватили вест из књижице која је била у руци анђела у десетом поглављу Откривења. Процес испитивања на почетку адвентизма, од 1840. до 1844. године, представља процес испитивања на крају адвентизма, од 11. септембра 2001. године до недељног закона у Сједињеним Државама. Унутар прве историје од 1840. до 1844. године, и процеса испитивања који је започео 11. септембра 2001. године, означава се диспензациона транзиција од ранијег тела верника које је носило плашт протестантизма, ка новом телу верника које преузима плашт истинског протестантизма.

Још важније за наше разматрање пута оправданих јесте то што се унутар те историје налази једно разочарање које означава почетак времена задржавања. Верни у то време чекају свога Господа, а оно се завршава распечаћивањем поруке Поноћног поклича. Тај процес кушања на почетку адвентизма окончао се када се порука Поноћног поклича завршила 22. октобра 1844. године. Процес кушања на крају завршава се за оне које представља Јован, при доношењу закона о недељи у Сједињеним Државама. Порука Поноћног поклича на крају завршиће се исто као и на почетку, а на почетку адвентизма порука Поноћног поклича била је распечаћена унапред, пре окончања процеса кушања. Порука Поноћног поклича на почетку сада се распечаћује на крају.

Оправдане мудре девице ступају у савез с Богом онда када опаке луде девице ступају у савез са смрћу.

Коме рече: Ово је починак, дајте уморноме да почине; и ово је освежење; али они не хтеше да чују. Зато им реч Господња би заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, онде мало; да би ишли, и падали натрашке, и разбили се, и заплели се, и били ухваћени. Зато чујте реч Господњу, људи подсмевачи, који владају овим народом што је у Јерусалиму. Јер рекосте: Учинисмо завет са смрћу, и са паклом смо у споразуму; када прође преплављујући бич, неће доћи до нас; јер смо лаж учинили својим уточиштем, и под лажношћу се сакрили: Зато овако вели Господ Бог: Ево, постављам на Сиону за темељ камен, опробани камен, драгоцен угаони камен, сигуран темељ: ко верује неће похитати. Исаија 28:12–16.

Оправдани носе свету вест Поноћног поклича цркви, а потом објављују вест другог гласа, позивајући човечанство да изађе из Вавилона.

„Тако се у последњем делу опомене свету упућују два јасно разлучива позива црквама. Порука другог анђела гласи: ‘Паде, паде Вавилон, град велики, јер вином гнева блуда својега напоји све народе.’ А у силном покличу поруке трећег анђела чује се глас с неба који говори: ‘Изиђите из ње, народе мој, да се не помешате у грехе њезине, и да вам не науде зла њезина. Јер греси њезини допреше до неба, и Бог се опомену неправди њезиних.’ Review and Herald, December 6, 1892.“

Они који излазе из Вавилона и придружују се онима који ходе стазом праведника примају се у тор кроз воду крштења, која је представљена именом небеског тројства. Оправдани, било они који тренутно слушају поруку достављену Јовану на Патмосу, било они који су потом позвани да изиђу из Вавилона, сви се оправдавају примањем Светога Духа. То сједињење божанства Светога Духа и човечанства човека остварено је, као што је изложено као пример када је Христос узео на себе људску природу. Сто четрдесет и четири хиљаде били су представљени у двојници сведока, дванаест Јаковљевих синова и дванаест ученика. Зли су представљени тринаестим племеном и тринаестим учеником. Обе „тринаестице“ у оба приказа биле су позване да буду свештеници Богу, а они који одбацују тај позив представљени су Исавом, док његов млађи брат Јаков представља оне који прихватају позив. И Исав и Јаков представљају Лаодикејске адвентисте седмога дана на крају света. Једна класа прихвата свету поруку пренету кроз списе пророка и бива преображена у Израилља, док Исав задржава своје име.

Наравно, у ових девет редова Алфе и Омеге има много више, јер је ово био једноставно кратак сажетак почетака и завршетака у Божјој Речи.

Девет историјских линија, које представљају пророчке историје од стварања до Другог доласка. Свих ових девет пророчких линија почетака и завршетака непосредно су повезане са прва три стиха првог поглавља Откривења. Та три стиха показују да је Откривење Исуса Христа, које се отпечаћује непосредно пре него што се благодатно време затвори, пројава Божје стваралачке силе. Која би друга сила могла да изгради тако сложено, међусобно испреплетено сведочанство од различитих сведока, који су давали своје сведочанство од времена Мојсија до времена Јована Откриватеља?

Изуј обућу своју, јер је ово свето тле.